

DON JUAN MAÑARA,

DOOR

C. TIELROOY-DE GRUYTER.

In 't duister, langs balkonnen, met gitaren,
geleid door licht en lampen van de maan
bespeel 'k van 't vrouwenhart de teerste snaren,
die 'k listig roerde met een valschen traan.

Mijn strengste plicht is in 't vernuftig schaken
Van 'n zachte vrouwenziel, op weg naar God;
uit zelfbehoud, om z e l f mij te genaken,
gooi 'k naar een vrouwenlijf een matig bod.

Ik kan zóó diep een kloostervroomheid veinzen,
als nooit een non gekend heeft in haar cel,
terwijl in lijnen om mijn mond, de grijnzen
trekken, als 'k proef de vruchten van mijn spel.

'k Ben aanbeden door de uitgestootnen,
in drift veracht door haar, die ik niet bekeer,
maar bij de naderenden, nog geslootnen
bespied ik 't wijken van de tegenweer

in den blik, die staat lijk ongerepte kindren,
als ik den gloed van hartstocht er in neerlaat,
tot vlammen in haar diepste hoven zindren
en 'n roode schijn op haar gelaten neerslaat.

Langs den fluweelen waaijer harer oogen
schuurt dan de witte kant van mijn manchets,
als door de leden van haar minnaars togen
de stalen scherpten van mijn slank fleuret.

Geen nederlaag, die mij ooit heeft gebogen:
de vrouwen zijn trophoeën van mijn feest;
Zoo speel ik tot mijn dood met den Alhooge
de bittere weddenschap om lijf en geest.